

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJA LUCI
Broj: 11 0 U 027313 20 U
Dana, 30.09.2021. godine

Okružni sud u Banja Luci i to sudija Gordana Stevandić, uz učešće Dragane Popović kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“, Gajeva broj 2, Banjaluka (u daljem tekstu: tužilac), zastupanom po Blagovčanin Srđanu, predsjedavajućem Odbora direktora, radi poništenja zaključka broj: 21.01/052-463/20 od 02.09.2020. godine, Republičke uprave za geodetske i imovinsko - pravne poslove, Banjaluka (u daljem tekstu: tužena), u predmetu pristupa informacijama, dana 30.09.2021. godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tužena da tužiocu nadoknadi troškove ovog upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana, računajući od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim zaključkom odbačena je, kao nedopuštena, žalba tužioca izjavljena protiv odgovora na upit tužene broj: 21.01/052-463/20 od 19.08.2020. godine.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac pobija upravni akt tužene u cijelosti, zbog povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede materijalnog prava. Tužbom se predlaže ovom sudu da je uvaži i poništi rješenje tužene te predmet vrati na ponovni postupak i odlučivanje. Predlaže i da sud obaveže tuženu da mu nadoknadi troškove upravnog spora tj. troškove sudske takse na tužbu i presudu, a u smislu članova 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 63/11).

Tužena je, na zahtjev suda, dostavila spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem ističe da ostaje kod svih navoda datih u obrazloženju osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa se utvrđuje da je tužilac dana 12.08.2020. godine podnio tuženoj zahtjev za dostavu informacija, pobliže navedenih u tom zahtjevu, pozivajući se na Zakon o slobodi pristupa informacijama.

Dalje, proizlazi da je tužena odgovorom na upit, broj: 21.01/052-463/20 od 19.08.2020. godine, obavijestila tužioca u vezi podnesenog zahtjeva, da podatke objavljene u sredstvima javnog informisanja koji se navode u upitu, medijima nije dostavila tužena, te da je nepoznato lice zloupotrebilo ove podatke i iste dostavilo medijima u pokušaju da se pod znak pitanja stavi rad ovog organa, da zaključak o troškovima postupka ne predstavlja akt poslovanja ove Uprave, na koji bi u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama imali pravo uvida,

P-1700/21
4.10.2021

već isti predstavlja upravni akt, koji se nalazi u sastavu spisa predmeta, da organ uprava u skladu sa Zakonom o opštem upravnom postupku postavlja privremenog zastupnika, koji zakon izričito propisuje ko ima pravo da izvrši uvid u spis.

Protiv tog odgovora tužilac je izjavio žalbu, koju je tužena zaključkom od 02.09.2020. godine odbacila, kao nedopuštenu, te u istom navela (nije naznačeno da se radi o pouci o pravnom sredstvu) da je taj zaključak konačan u upravnom postupku i protiv istog nije dozvoljena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor tužbom kod mjesno nadležnog Okružnog suda, u roku od 30 dana od dana prijema tog zaključka, kao i da se tužba podnosi neposredno sudu u dva primjerka, taksirana sa 200,00 KM sudske takse, a da uz tužbu treba priložiti kopiju tog „rješenja“.

Po ocjeni ovog suda, osporeni akt nije zakonit i pravilan.

Prema odredbi člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 20/01) kada se pristup informacijama djelimično ili u cjelini odbija, podnosilac zahtjeva se o tome obavještava dopisom, ali bi pravilno bilo da to učini rješenjem, jer dopis u tom slučaju treba da sadrži pouku o pravu na podnošenje žalbe, rok u kome se žalba izjavljuje, naziv organa kome se izjavljuje i troškove podnošenja žalbe. Da je potrebno o zahtjevu, kada se zahtjev djelimično uvažava ili odbija, odlučiti ipak u formi rješenja, a ne dopisa, upućuje i činjenica da podnosilac zahtjeva protiv takve odluke ima pravo podnošenja žalbe. Članom 25. stav 2. istog zakona propisano je da se tim zakonom ne derogiraju postojeća prava koja se odnose na podnošenje žalbe u upravnom postupku i prava na razmatranje predmeta pred sudom, pa to ukazuje da se u postupanju po zahtjevu primjenjuju i odredbe ZOUP-a (Zakona o opštem upravnom postupku), a nakon toga i odredbe ZUS-a u postupku po tužbi.

Dalje, odredba člana 20. Zakona o slobodi pristupa informacijama obavezuje javne organe da donesu vodič kojim se između ostalog reguliše pitanje pristupa pravnom lijeku i svim bitnim rokovima, a članom 19. istog zakona je propisana obaveza svakog javnog organa da imenuje službenika za informisanje čija je nadležnost da obrađuje zahtjeve u skladu sa ovim zakonom i da se ime tog službenika dostavlja Ombudsmenu za ljudska prava. Prema tome, evidentno je da je Zakonom o slobodi pristupa informacijama predviđeno da o zahtjevu za pristup informacijama odlučuje službenik za informisanje koji je ujedno i prvostepeni organ, pa protiv akta službenika za informisanje, shodno odredbi člana 14. stav 3. tačka b) tog zakona, dozvoljena je žalba, a bliži podaci o izjavljivanju žalbe, rokovima i troškovima, trebaju biti uređeni upravo tim vodičem. To upućuje na zaključak da bi o zahtjevu trebalo odlučiti lice koje je zaduženo za taj postupak, odnosno za javno informisanje, dok bi o žalbi trebao da odluči direktor kao drugostepeni organ.

U konkretnom slučaju odgovor na upit od 19.09.2020. godine, kojim je odlučeno o zahtjevu tužioca za pristup informacijama, doneseno je od strane direktora tužene, kao drugostepenog organa, a ne od strane službenika za informisanje, kao prvostepenog organa, pa kada je i zaključak tužene od 02.09.2020. godine, kojim je odlučeno o žalbi tužioca izjavljenoj protiv navedenog odgovora, donesen od strane direktora, to kod činjenice da se radi o drugostepenom organu, pa shodno tome o organu protiv čijeg akta nema mjesta žalbi, proizlazi da je navedeni zaključak konačan u upravnom postupku, te da je tužilac pravilno upućen da protiv istog nije dozvoljena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor tužbom kod mjesno nadležnog Okružnog suda, u roku od 30 dana od dana prijema tog zaključka.

Međutim, tužena je zanemarujući činjenicu da u konkretnom slučaju nema prvostepenog organa, osporenim aktom odbacila žalbu tužioca, kao nedopuštenu, pa proizlazi da je takvim postupanjem počinila povrede pravila postupka, te pogrešno primijenila materijalno pravo, što sve prema nalaženju ovog suda predstavlja razloge za uvažavanje tužbe i poništenje osporenog zaključka.

S obzirom na navedeno, a kako su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz odredbe člana 10. tačke 2. i 4. ZUS-a, za poništavanje osporenog akta, to se tužba ukazuje osnovanom, zbog čega je istu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz odredbe člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS-a tužena je u obavezi da bez odlaganja, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude donese novi akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Tužilac je u tužbi postavio zahtjev za naknadu troškova upravnog spora koji se odnose na taksu na tužbu u iznosu od 100,00 KM i taksu na presudu u iznosu od 100,00 KM, pa imajući u vidu da isti u predmetnom upravnom sporu predstavljaju troškove koje je tužilac obavezan platiti shodno Tarifnom broju 22. i 23. Zakona o sudskim taksama, to je ovaj sud na ime troškova upravnog spora tužiocu priznao troškove u ukupnom iznosu od 200,00 KM, koje je tužena dužna isplatiti tužiocu u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Zapisničar
Dragana Popović

Sudija
Gordana Stevandić

